

Krajský soud v Ostravě

Havlíčkovovo nábřeží 1835/34

728 81 Ostrava

DS: jhyaeqv

V Praze dne 6.4.2020

Číslo jednací: 32 ICm 2312/2017

Žalobce: Ing. Lee Louda, IČO: 69326681, se sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1, insolvenční správce dlužníka: OKD, a.s., se sídlem Stonavská 2179, 735 06, Karviná, Doly, IČO: 26863154

Zastoupen: JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem, ev. č. ČAK 9714, adresa pro doručování DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář, Hlinky 505/118, Brno PSČ 603 00

Žalovaná č. 1: **NEW WORLD RESOURCES N.V.**, se sídlem C/O Duff & Phelps Ltd The Shard, London, 32 London Bridge Street, SE1 9SG, Spojené Království Velké Británie a Severního Irska

Žalovaná č. 2: **Zdeněk Bakala**, nar. 7. 2. 1961, bytem Nyon, Švýcarská konfederace

Zastoupena: Janem Kalvodou, advokátem, ev. č. ČAK 00260, se sídlem Advokátní kancelář, Bělohorská 238/85, 169 00 Praha 6 – Břevnov

Žalovaný č. 3: **Petr Kadas**, nar. 27. 2. 1962, bytem NW3 1HP Londýn, 3 Streatley Place, Spojené Království Velké Británie a Severního Irska

Žalovaná č. 4: **BXR Group Limited**, se sídlem PO Box 71 Road Town Tortola, VG1110, British Virgin Islands

Zastoupena: Mgr. Lukášem Liškou, č. ČAK 10490, Advokátní kancelář Liška&Sabolová, s.r.o., Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha 2

Žalovaná č. 5: **CERCL Mining B.V.**, reg. č. 34348220, se sídlem Strawinskylaan 3051, 1077 ZX, Amsterdam

Zastoupena: Mgr. Lucíí Sabolovou, č. ČAK 04780, Advokátní kancelář Liška&Sabolová, s.r.o., Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha 2

Vyjádření žalované č. 5

Elektronicky datovou schránkou

I.

Žalovaná č. 5 se seznámila s vyjádřením žalobce ze dne 25.2.2020 publikovaném v insolvenčním rejstříku dne 28.2.2020. Žalobce v tomto podání navrhuje, aby soud ve smyslu usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 23 Cdo 1711/2016, ze dne 15. 12. 2016 uložil žalovaným č. 1, 4 a 5 tzv. „vysvětlovací povinnost“ a k jejímu plnění, aby předložili určité dokumenty. Žalovaná č. 5 považuje tento požadavek za zcela neopodstatněný a pokládá za nutné se k němu blíže vyjádřit. Pojmy uvozené velkými písmeny a nedefinované v tomto podání mají význam, který jim žalobce přiřazuje v jeho podání ze dne 25.2.2020.

Nejvyšší soud v usnesení, o něž žalobce svůj požadavek opírá, vymezuje předpoklady vysvětlovací povinnosti takto: *„V situacích, kdy strana zatížená důkazním břemenem objektivně nemá a nemůže mít k dispozici informace o skutečnostech významných pro rozhodnutí ve sporu, avšak protistrana má tyto informace k dispozici, tak může nastoupit vysvětlovací povinnost protistrany. Vysvětlovací povinnost ovšem nelze ztotožňovat s povinností strany nezatížené důkazním břemenem k iniciativě působící proti sobě samé. Vysvětlovací povinnost nastupuje též pouze za situace, kdy strana zatížená důkazním břemenem přednese opěrné body skutkového stavu a zvýší tak pravděpodobnost svých skutkových tvrzení. Pouhá povšechná tvrzení strany zatížené důkazním břemenem nedostačují“.*

Z uvedeného vyplývá, že k tomu, aby žalobce se svým požadavkem uspěl, musí především dostatečně popsat skutkový stav, aby bylo zřejmé, proč požaduje uložení vysvětlovací povinnosti a také proč požadované informace a dokumenty nemá a nemá ani možnost je získat jinak. Jen tak může soud vyhodnotit, zda je uložení vysvětlovací povinnosti nezbytné a zda může vést k odstranění informačního deficitu žalobce, případně, zda tvrzený informační deficit není jen důsledkem vlastního přístupu žalobce.

Žádný z uvedených předpokladů žalobce ve svém požadavku nenaplnuje.

II.

Jak už žalovaná č. 5 uvedla ve svém vyjádření ze dne 30. 7. 2018, žalobce v žalobě vůbec nesdělil, na čem zakládá svůj nárok vůči žalované č. 5. Totéž žalobě vytkli i ostatní žalovaní ve svých podáních, přičemž žalovaný č. 2 nedostatky žaloby v tomto směru obsáhle popsal ve svém podání ze dne 5. 2. 2018. Žalobce to nesdělil ani ve svém posledním podání. Naopak sám říká, že neví, jak plnění, které po všech žalovaných požaduje, bylo mezi žalovanými rozprostřeno. Proto vymezení svého nároku přenechává soudu a vyžaduje pomoc žalovaných. Namísto tvrzení podložených alespoň nějakými fakty žalobce uvádí pouze své domněnky a spekulace. Začíná spekulací týkající se žalovaného č. 2, jehož v odstavci 28 svého posledního podání označuje jako „nepochybného beneficianta prostředků vyplacených na základě Rozhodnutí I a Rozhodnutí II“. To, že jde o spekulaci, pak potvrzuje v odstavci 30, v němž říká, že neumí určit podíl, který žalovaný č. 2 získal z napadaných právních jednání, ale že mu to nebrání v tom, aby žalobu směřoval vůči více osobám a požadoval, aby je soud zavázal vůči němu společně a nerozdílně. Své spekulace žalobce završuje v odstavci 32, kde jako důvod pro uplatnění nároku vůči všem žalovaným uvádí, že dividendy byly „postupně vyplaceny ‘nahoru’ skrze mezinárodní akcionářskou strukturu žalovaného č. 2“.

Důvod, proč by žalovaný č. 2 měl „*nepochybně být beneficentem*“ prostředků vyplacených na základě Rozhodnutí I a Rozhodnutí II, žalobce vůbec neuvádí. Má-li jím být jeho vlastní tvrzení, že žalovaný č. 2 je osobou s vlivem na žalovaném č. 1, je třeba zdůraznit, že z ničeho, co žalobce poskytl soudu, takový vliv není zřejmý. Žalobce v této souvislosti nepředložil žádná tvrzení ani důkazy, ze kterých by mohl tento závěr vyplývat. Stále nenabízí nic jiného než nepodložené spekulace o jakémsi nespécifikovaném vlivu žalovaného č. 2 na žalovaného č. 1 a domněnky, že tento údajný vliv má nějakou souvislost s výplatou dividend žalovanému č. 1. Na tom nejspíše staví svůj návrh na uložení vysvětlovací povinnosti některým žalovaným. Domněnky a spekulace žalobce však nestačí. Má-li být jeho žádost opodstatněná, musí žalobce uvést fakta a důkazy, která jím tvrzený vliv ilustrují, a stejně tak musí vysvětlit či alespoň naznačit, z čeho usuzuje, že existuje kauzální vztah mezi tvrzeným vlivem žalovaného č. 2 a výplatou dividend na základě Rozhodnutí I a Rozhodnutí II. Žalobce však nic takového dosud neučinil a soud tak jeho návrhu na uložení vysvětlovací povinnosti žalovaným vyhovět nemůže. Rovněž uplatnění nároku i vůči ostatním žalovaným, žalobce zakládá jen na naprosto neuchopitelné formulaci o „*směřování plateb nahoru*“, přičemž sám toto své tvrzení dává do uvozovek, z čehož je zřejmé, že nemá vůbec žádnou představu o tom, co vlastně chce říci a o co svůj nárok vůči žalovaným opírá.

Žaloba tak i po posledním podání žalobce stále postrádá jakýkoliv skutkový základ, postrádá skutková tvrzení, která by soud mohl právně vyhodnotit a proti nimž by se žalovaní mohli bránit. Žalobce si toho je nepochybně vědom, a proto se zřejmě snaží svůj deficit vyrovnat jednak tím, že požaduje uložení vysvětlovací povinnosti a jednak se snaží založit solidární odpovědnost žalovaných. Takový postup je však nepřipustný.

Žalobce, který bez jakéhokoli věcného opodstatnění zažaluje co nejširší okruh osob a pak se domáhá, aby tyto osoby samy jeho nárok proti sobě specifikovaly a doložily, pouze zneužívá soudní proces k tomu, aby získal co nejvíce informací a mohl se rozhodnout, co a po jakém žalovaném vlastně bude požadovat. Pokud se žalobce snaží svůj postup odůvodnit vysvětlovací povinností, je třeba připomenout, že k tomu vysvětlovací povinnost neslouží a nemůže být takto zneužita. Jak uvádí Nejvyšší soud v usnesení citovaném žalobcem, základním předpokladem uložení vysvětlovací povinnosti je, aby strana zatížená důkazním břemenem přednesla opěrné body skutkového stavu. Nic takového žalobce neučinil. Naopak, zřejmě je, že chce přenést na žalované nejen břemeno důkazní, ale rovněž břemeno tvrzení.

Z toho vyplývá, že žádost žalobce na uložení vysvětlovací povinnosti je zcela v rozporu se smyslem a účelem usnesení Nejvyššího soudu, o něž žalobce svůj požadavek opírá. Jak toto usnesení výslovně uvádí, vysvětlovací povinnost neznamena přenesení důkazního břemene ze žalobce na žalovaného a už vůbec její uložení nemůže suplovat chybějící tvrzení žalobce. Už proto je třeba požadavek žalobce na uložení vysvětlovací povinnosti odmítnout.

Nejsou splněny ani jednotlivé předpoklady uložení vysvětlovací povinnosti, jak je zmíněné usnesení Nejvyššího soudu vymezuje. Žalobce se domáhá vydání peněžních prostředků podle § 242 IZ a tvrdí, že dividendy, o nichž se domnívá, že byly vyplaceny žalovaným č. 1, 4 a 5 od roku 2011 do dnešního dne, vycházejí z Rozhodnutí I a Rozhodnutí II jako úkonů dlužníka, jež úmyslně zkracují věřitele dlužníka. Soud pak žádá o uložení vysvětlovací povinnosti jen s tím, že fakta, na nichž se jeho požadavek zakládá, jsou „*nepochybná*“. Avšak kromě toho, že jeho tvrzení o žalovaném č. 2 jako „*nepochybném beneficentovi*“ a „*vyplácení dividend nahoru*“ údajně žalovanému č. 2 a 3 jsou spekulace a domněnky, nepochybně není

nic. Žalobce ani v posledním podání netvrdí a neprokazuje žádná fakta, z nichž by bylo možno dovodit, že skutečnosti, které uvádí, naplňují skutkovou podstatu úmyslně zkracujícího jednání podle § 242 IZ, kdy zkracující úmysl musel být znám některému z žalovaných. To znamená, že žalobce neuvádí žádné „*opěrné body skutkového stavu*“, na jejichž základě by mohl soud ve smyslu citovaného usnesení Nejvyššího soudu vysvětlovací povinnost uložit.

Jediné tvrzení skutkového charakteru je zmíněné žalobcovo tvrzení, že dividendy byly vyplacené „*postupně nahoru*“ skrze mezinárodní akcionářskou strukturu žalovaného č. 2. Pokud má být toto základem pro žalobcův požadavek na uložení vysvětlovací povinnosti, pak žalobce musí vysvětlit a popsat, co jím tvrzené spojení „*postupně nahoru*“ vlastně znamená, jakož i v čem toto jednání naplňuje skutkovou podstatu § 242 IZ. Nic takového žalobce dosud neučinil a jeho požadavek je neopodstatněný. A co víc, z dokumentů, které sám žalobce založil do spisu, jednoznačně vyplývá, že i tato povšechná tvrzení žalobce jsou nepravdivá a že jde o pouhé zavádějící spekulace. Zřejmé je to konkrétně z účetních závěrek žalovaného č. 1 za rok 2011 a 2012 založených do spisu žalobcem, jakož i z účetní závěrky žalovaného č. 1 za rok 2010, kterou žalovaná č. 5 přikládá. Z těchto dokumentů zřetelně vyplývají následující skutečnosti, které pro lepší pochopení ilustruje časová osa, kterou žalovaná č. 5 rovněž přikládá a v níž jsou ukázány výplaty dividend dlužníkem (úpadcem) a žalovaným č. 1, včetně jejich výše a načasování:

- Žalovaný č. 1 rozhodl o výplatě a vyplatil veškeré dividendy za roky 2011 a 2012 předtím, než obdržel dividendy (než bylo rozhodnuto o výplatě) vyplacené úpadcem za dané hospodářské roky.
- Výše dividend vyplacených žalovaným č. 1 za příslušné hospodářské roky a výše dividend vyplacených úpadcem na základě Rozhodnutí I a Rozhodnutí II nemá žádnou souvislost; částky dividend vyplácené žalovaným č. 1 byly vždy podstatně nižší.
- Žalovaný č. 1 rozhodl a vyplatil dividendy v roce 2013 za hospodářský rok 2012 aniž by od úpadce obdržel jakékoliv dividendy za daný rok
- Jak je žalobci známo, žalovaný č. 1 vyplatil poslední dividendy v březnu 2013, jak je znázorněno na časové ose; poté již soustředil své zdroje na zajištění chodu dlužníka (úpadce) a pro svou vlastní potřebu.

Z výše uvedeného je jednoznačně patrné, že mezi dividendami vyplacenými na základě Rozhodnutí I a Rozhodnutí II a dividendami vyplacenými žalovanými č. 1, 4 a 5 není žádný vztah, ať již z hlediska časového, tak věcného či finančního. Opět jde o potvrzení toho, že tvrzení žalobce v tomto ohledu zůstávají v rovině pouhých zavádějících spekulací. Potvrzují tak rovněž snahu žalobce přenést důkazní břemeno z žalobce na žalované a přimět soud, aby mu v tom pomohl uložením vysvětlovací povinnosti.

Z finančních výkazů žalovaného č. 1 je rovněž patrné, že žalovaný č. 1 měl své vlastní obchodní aktivity a své finanční prostředky využíval dle svého uvážení a bez návaznosti na dividendy vyplácené dlužníkem (úpadcem). Potvrzují to i důkazy založené žalobcem. Například ze strany 153 účetní závěrky žalovaného č. 1 za rok 2011 nebo ze strany 140 účetní závěrky žalovaného č. 1 za rok 2012 vyplývá, že

žalovaný č. 1 měl příjmy z vlastních obchodních aktivit, investic a činností, které byly zcela nezávislé a nijak nesouvisely s dlužníkem (úpadcem), a které žalovanému č. 1 generovaly příjmy a zakládaly mu závazky. Rovněž z toho vyplývá, že dividendy vyplacené na základě Rozhodnutí I a Rozhodnutí II nebyly nijak oddělené od ostatních prostředků žalovaného č. 1. I proto o nějakém postupném vyplácení prostředků nahoru, jak se pokouší tvrdit žalobce, nemůže být řeč.

K důkazu:

Účetní závěrky NWR N.V. (žalovaného č. 1) za rok 2011 a 2012 (založeno ve spise)

Účetní závěrka NWR N.V. (žalovaného č. 1) za rok 2010

Časová osa výplaty dividend dlužníkem (úpadcem) a žalovaným č. 1

Lze tedy uzavřít, že žalobce ničím nepodložil svůj návrh na uložení vysvětlovací povinnosti žalovaným. Nejen to, žalobcem předložené důkazy prokazují, že k žádnému postupnému vyplácení prostředků v rámci akcionářské struktury žalovaného 1, které by měly souvislost s Rozhodnutím I a Rozhodnutím II, nedocházelo, a to ani postupně v čase. Žalobce neposkytl a ani nemůže poskytnout žádné opěrné body skutkového stavu, ze kterých by bylo možno dovodit, že žalovaný č. 5, ostatně ani žalovaný č. 4, obdržel cokoliv, co by mohlo mít jakýkoliv vztah k Rozhodnutí I či Rozhodnutí II. Návrh na uložení vysvětlovací povinnosti je tudíž zcela nedůvodný a měl by být zamítnut.

Dále, žalobce vůbec nevysvětluje, proč listiny, které navrhuje k důkazu, nemá k dispozici, např. zda se je pokusil získat bez úspěchu jinak. Žalovaná č. 5 již v podání ze dne 4. 3. 2019 předložila soudu listiny, z nichž je zřejmé, že žalobce mnohé nyní požadované informace má k dispozici a že měl možnost se seznámit a případně získat i listiny, jejichž předložení nyní požaduje po žalovaných. Připomenout v této souvislosti lze například dopis žalobce ze dne 10. 1. 2019 adresovaný The Insolvency and Companies Court, jímž žalobce odmítl účast na řízení před tímto soudem, které se týkalo dividend vyplacených žalované č. 5. Zároveň se sám dlužník (úpadce) vyjádřil v podobném duchu, přičemž byl právně zastoupen erudovanými advokáty a mohl získat informace o možnostech, které v řízení měl, jakož i o důsledcích své případné neúčasti v daném řízení. Žalobce byl o těchto krocích dlužníka (úpadce) zpraven, a dokonce na vyjádření právních zástupců úpadce odkazoval ve své vlastní komunikaci s anglickým soudem. Je tedy naprosto zřejmé, že žalobce se pouze snaží domoci se informací postupem zneužívajícím procesní práva stran v tomto řízení. Proto pokud je nemá, je to jen z důvodů na jeho straně. Není tedy splněn další předpoklad pro uložení vysvětlovací povinnosti ve smyslu citovaného usnesení Nejvyššího soudu.

Nejenže se žalobce vůbec nepostaral o získání důkazů k prokázání svých domnělých nároků, ale listiny, které chce, nemají s jeho nároky nic společného. Žalobce ve svém posledním podání zdůraznil, že napadá neúčinnost Rozhodnutí I a Rozhodnutí II jako samostatných právních jednání (jiných právních skutečností). Vysvětlovací povinnost však nepožaduje uložit ohledně těchto rozhodnutí, nýbrž žádá předložení listin, které se jím napadaných právních jednání (jiných právních skutečností) netýkají. Listiny, které žádá, se vztahují k jiným právním jednáním či právním skutečnostem, které nejsou touto žalobou napadány, a nemají tak pro toto řízení žádnou relevanci. Konečně, listiny, jejichž předložení žalobce ohledně

žalovaných požaduje, se týkají let po roce 2012 do současnosti. Tím rovněž přesahuje rámec svého uplatněného nároku a předmět tohoto řízení. Z toho vyplývá, že listiny požadované žalobcem nejsou relevantní pro předmět tohoto řízení a žádná vysvětlovací povinnost ohledně nich nemůže být uložena.

Žalovaná č. 5 na základě všech výše uvedených skutečností shrnuje, že nejsou dány důvody pro uložení vysvětlovací povinnosti požadované žalobcem v jeho podání ze dne 25.2.2020.

III.

Nepřípustnou manipulací je i to, jak se žalobce snaží využít rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 11. 3. 2003 sp. zn. 29 Odo 121/2003 k obhajobě návrhu na uložení solidární povinnosti všem žalovaným. Ze skutečností, o které opírá solidaritu žalovaných, je zřejmé, že tak činí jen proto, že nemůže vůbec popsat skutkový stav, který je základem jeho nároku. Sám to výslovně říká v odstavci 30 svého posledního podání (viz výše), a přitom odkazuje na zmíněné usnesení Nejvyššího soudu. Tento odkaz je ovšem nepřipadný. V případě, o němž rozhodoval Nejvyšší soud v citovaném usnesení, byl skutkový stav beze zbytku objasněn a objasněno bylo také, co žalobce požaduje po jednotlivých žalovaných. Nejvyšší soud nespatořoval nic neobvyklého jen v tom, že žalobce může jednou žalobou uplatnit týž nárok vůči více žalovaným, přičemž může uspět jen vůči některému z nich. Jen v této souvislosti vyslovil názor, že pro žalobce může být výhodnější, pokud se domáhá plnění solidárně po všech žalovaných. V žádném případě nelze z tohoto usnesení Nejvyššího soudu dovozovat, že žalobce může zneužívat soudní proces k tomu, aby bez jakéhokoliv skutkového opodstatnění zažaloval více osob, a ještě po nich v průběhu řízení požadoval dokumenty a informace, které, jak bylo vysvětleno výše, s předmětem řízení nesouvisí.

Žalovaná č. 5 opakuje, že ve sporu není pasivně legitimována. Žalobce svým vysvětlením o přípustnosti svého návrhu na uložení solidární povinnosti všem žalovaným potvrzuje, že se jen snaží zakrýt to, že z napadených Rozhodnutí I a Rozhodnutí II pasivní legitimace žalované č. 5 nevyplývá.

IV.

I pro případ, že by žalobce výše popsané nedostatky svého návrhu zhojil, je jeho požadavek vůči žalované č. 5 neopodstatněný. Jak žalovaná č. 5 uvedla již ve svém vyjádření ze dne 4.3.2019, rozsudkem ze dne 31.1.2019 (dále jen „**Rozsudek**“) High Court of Justice rozhodl, že dividendy vyplacené žalované č. 5 v letech 2011 a 2012 byly vyplaceny řádně a v souladu s anglickým právem a jejich vrácení nemůže být ani podle anglického práva požadováno. Podle článku 13 Nařízení Rady ES č. 1346/2000 o úpadkovém řízení (dále jen „**Nařízení**“), musí i český soud příslušný k vedení insolvenčního řízení a tohoto incidenčního sporu takové rozhodnutí respektovat.

Žalobce tvrdí, že má nárok na vrácení dividend, které byly „*vyplaceny postupně nahoru skrze mezinárodní akcionářskou strukturu žalovaného č. 2*“. Pokud tím chce říci, že má nárok na plnění vyplacené žalované č. 5 ve formě dividend, pak jak vyplývá z Rozsudku, nelze žádné plnění poskytnuté žalované č. 5 v podobě dividend požadovat zpět. Jakékoliv dokumenty týkající se takového plnění jsou tudíž pro toto

řízení irelevantní a žádost na jejich poskytnutí bezpředmětná. V podrobnostech žalovaná č. 5 odkazuje na své podání ze dne 4.3.2019.

V.

Konečně žalovaná č. 5 připomíná, že podle jejích informací žaloba ani jiná podání v tomto sporu, která soud běžně doručuje stranám i státnímu zastupitelství, nebyla dosud doručena jednomu z žalovaných. Uložení vysvětlovací povinnosti znamená ve svém důsledku zahájení procesu dokazování, k němuž musí mít každá ze stran stejnou možnost se vyjádřit. Pokud ovšem některé z nich není dosud ani doručeno, došlo by uložení vysvětlovací povinnosti k zásadnímu porušení procesních práv takové strany a řízení by bylo stíženo závažnou procesní vadou. I to je dalším důvodem, pro nějž nelze návrhu žalobce na uložení vysvětlovací povinnosti vyhovět.

VI.

S ohledem na výše uvedené žalovaná č. 5 žádá, aby soud návrhu žalobce na uložení vysvětlovací povinnosti nevyhověl.